

Arrest

**nr. 181 734 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X
X**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 31 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 augustus 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 31/08/2015

Overdracht CGVS: 10/02/2016

U werd op 19 juli 2016 van 14.05u. tot 18.21u. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester X, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 24 januari 1986. U heeft heel uw leven in Bagdad gewoond, eerst in het ouderlijk huis in de wijk Al Kamaliyah, daarna kortstondig bij uw broer in Al Zafraniya en vanaf 2011 weer bij uw ouders in de wijk Al Jihad. U bent van de sjiiitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Akabi.

Uw vader is inmiddels gepensioneerd en deed in zijn beroepsleven allerlei klusjes, waaronder ook als taxichauffeur. Uw moeder heeft als poetsvrouw gewerkt. U heeft 2 broers en 5 zussen. Twee van uw zussen zijn al overleden. Uw zus Z. woont nog bij uw ouders in de wijk Al Jihad. Uw zussen I. en Za. zijn reeds overleden en uw twee andere zussen zijn getrouwd en wonen elders in Bagdad. Uw twee broers, A. en M. hebben ook bij uw ouders ingewoond in de wijk Al Jihad, maar zijn na een ruzie met uw vader verhuisd. Sindsdien heeft u niks meer van hen vernomen en weet u ook niet waar ze verblijven.

U werkte vanaf 2004 tot aan uw vertrek bij de douane. Eerst was u gestationeerd aan de grens met Jordanië en vanaf 2009 werkte u als administratief medewerker in Bagdad. Op 8 maart 2015 bent u voor vakantie naar Turkije gegaan. U had een vriend die de toeristische plekken kent en ook een plaats daar had om te slapen. U bent op 21 maart 2015 weer terug gekeerd naar Bagdad.

Rond de tijd van de Ramadan in 2015 (juni/ juli) kwamen twee mannen in militair uniform en met lange baarden u opzoeken bij uw ouderlijk huis in de Al Jihad wijk. Eén van hen, met de naam M. A. Z., zou nog met u hebben gevoetbald in de tijd dat u nog in de Al Kameliyah wijk woonachtig was. U herkende hem echter niet. De mannen hadden naar u gevraagd in de wijk en u bleek niet bekend te zijn in de wijk. Ondanks dat u veel familie heeft in de wijk, bemoeit u zich niet graag met mensen uit vrees dat ze te weten zouden komen dat u bij de douane werkt. De mannen stelden zich aan u voor en vertelden dat ze zowel van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al- Haq (AAH) zijn als van de sjiiitische militie Kataeb Hizb Allah. Vervolgens hebben ze u gevraagd om voor hen soennieten uit de wijk te vermoorden. Het feit dat u zo onbekend bent in de wijk zou dat vergemakkelijken. U nam het telefoonnummer van M. en zou nog iets laten weten.

Tijdens het Suikerfeest van 2015 werd u door M. gebeld. Hij vroeg naar uw beslissing. U gaf te kennen dat u niet kon mee werken, want u werkt en uw ouders accepteren het niet. Hij zei op een dreigende toon "ok" tegen u. Daarna heeft u niks meer van hem of van andere militieleden vernomen. Een week of twee later, in de nacht van 5 op 6 augustus is uw zus Za. op brute wijze verkracht en vermoord. De politie van Al Amel heeft haar gevonden en de oorzaak van haar dood vastgesteld. U werd door uw moeder gebeld om naar het ziekenhuis te komen. U en uw ouders hebben de zaak laten rusten, omdat u vreest voor de familie-eer. De manier waarop uw zus is vermoord is doorgaans de manier waarop prostituees worden vermoord en u wil niet dat mensen uit de wijk gaan speculeren over het mogelijke beroep van uw zus.

Op 9 augustus 2015 verliet u Bagdad. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Turkije gegaan. Van daaruit bent over de zee naar Griekenland gereisd, waarna u via de Balkanroute België heeft bereikt op 28 augustus 2015. Op 31 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw kieskaart, uw arbeidskaart, uw internationaal rijbewijs en kopieën van een rantsoenkaart, een woonstkaart, uw diploma, een overlijdensakte, documenten omtrent uw werk en identiteitsdocumenten van uw familie.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich beroept op vervolgingsfeiten ingevolge uw weigering om voor een sjiiitische militie soennieten te vermoorden. Hoewel u nooit enige vorm van vervolging heeft ondergaan, zou volgens u dit wel hebben geleid tot de brute verkrachtingsmoord op uw zus Za. (gehoorverslag CGVS, dd. 19/7/2016, p. 12). Vervolgens zou er ook een arrestatiebevel tegen u lopen, vanwege uw onwettige afwezigheid op uw werk (CGVS, p. 11). Uw verklaringen zijn echter dermate ongeloofwaardig dat het CGVS dient te besluiten dat er geen oprechte vrees voor vervolging bestaat.

Ten eerste is uw hele relaas van de omstandigheden rond de vermeende dwang om voor een sjjiitische militie soennitische wijkgenoten te vermoorden volstrekt ongeloofwaardig. Men zou bewust naar u op zoek zijn geweest in de wijk en u ook gevonden hebben door informatie van buurtbewoners (CGVS, p. 14), terwijl u zagezegd onbekend bent in de wijk (CGVS, p. 12-14). Dit zou zelfs het argument zijn geweest van de sjjiitische militie om u te vragen om soennitische burgers in de wijk te vermoorden. Uw relatieve anonimiteit zou een meerwaarde zijn, het was “des te beter” en de “bedoeling ook” (CGVS, p. 12-13). Het feit dat men u heeft weten te vinden door navraag te doen in de wijk, maakt dit argument van de militieleden erg onwaarschijnlijk. Bovendien hamert u er steeds op dat u niemand kent in de wijk. De militieleden vragen u om met hun samen te werken en uw antwoord is dat u geen kennissen heeft in de wijk. Vervolgens vragen ze u om soennieten te vermoorden en u zegt direct daarop “ik ken hier niemand” (CGVS, p. 12). Bijzonder frappant dat dit ook precies het argument van de militieleden is, waarom u nou net zo geschikt zou zijn voor de taak. Verder blijkt u eigenlijk helemaal geen onbekende te zijn in de wijk, want naast het feit dat de milities u konden vinden door informatie van buurtbewoners, heeft u ook veel familieleden wonen in de wijk (CGVS, p. 13). U beschrijft uzelf een beetje als een eenzaat, omdat u niemand vertrouwt, maar ondertussen gaat u wel met een vriend naar Turkije op vakantie en bent u daar volledig afhankelijk van hem (CGVS, p. 9). Ook blijkt u een soennitische vriend te hebben die Ali heet en die in een subwijk van Al Jihad woont, namelijk Dhobat (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met de vraag hoe de militieleden konden weten dat u in de Jihad wijk woonde en dat u weinig contact met de buurtbewoners had, vertelde u dat de mensen bang zijn voor militieleden en dan direct alles gaan zeggen tegen hun (CGVS, p. 14). Dat is ingaan tegen de intuïtie. Het is veel logischer om te zwijgen, kort te antwoorden en blijf te geven dat u niet op de hoogte bent van zaken aangaande dergelijke gevaarlijke mensen. U hiermee geconfronteerd geeft u te kennen dat u ook alleen maar zegt wat de militieleden tegen u hebben gezegd (CGVS, p. 14). Vervolgens blijkt uit uw relaas dat u noch uw familieleden op enig moment angst hadden voor militieleden, hoewel u hen zeer stereotiep omschrijft (CGVS, p. 13). Uw neefje van 8 doet de deur open en roept u en laat daarbij de deur open. U kunt de mensen vanuit huis zien, maar ziet niks verdachts, ondanks de lange baarden van uw belagers (CGVS, p. 14). U maakt een praatje en vraagt aan hen: “hoe kan ik u dienen” (CGVS, p. 12). U neemt zelfs hun telefoonnummer op in uw telefoon en geeft hen uw nummer (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de mogelijke reden waarom ze u überhaupt zouden vragen om mee te werken, legt u de link met uw werk. Daar zouden militieleden u ook al eens gevraagd hebben om u bij hen aan te sluiten en u zou bekend staan als een probleemoplosser. U zou echter altijd geweigerd hebben (CGVS, p. 15). Als u hen op uw werk al geweigerd zou hebben, dan zouden ze zeker niet bij u thuis komen vragen om meteen voor hen soennieten te vermoorden.

Ten tweede is ook uw relaas omtrent de moord op uw zus volstrekt ongeloofwaardig. U weigert soennieten te vermoorden voor hen, door te stellen dat uw ouders het niet accepteren (CGVS, p. 12). U krijgt enkel een wat boosaardige “ok” te horen en plots is dat voldoende reden om uw zus Za. een tweetal weken later te verkrachten, te folteren door haar nagels eruit te trekken en te vermoorden (CGVS, p. 17). Het eerste dat u en uw ouders interesseren is hoe deze moord in de doofpot kan belanden, want gezien de eer is geschonden kunt u niet meer met opgeheven hoofd in uw wijk rondlopen (CGVS, p. 17). U toont zich zeer harteloos en uw reactie is zeer tegenstrijdig ten opzichte van uw verklaringen dat u een onbekende in de wijk zou zijn. Immers als onbekende weet toch niemand dat het uw zus betreft. De vermeende eerschennis is erop gebaseerd dat volgens u enkel prostituees op zo een weezinwekkende manier worden vermoord (CGVS, p. 16). Het zou voor een sjjiitische militie niet goed uitpakken, als zij een sjjiitisch meisje zo zouden hebben vermoord. De sjjiitische milities bestendigen hun legitimiteit vanuit hun rol als beschermer van de sjjiitische bevolking. Hiermee geconfronteerd, wijst u het CGVS er enkel op dat ze uw eer hebben bespot (CGVS, p. 16). Op geen enkel moment lijkt u zich te interesseren voor hetgeen uw zus in overkomen. Hiermee geconfronteerd geeft u te kennen dat u niets weet, want u bent vertrokken. De politie heeft immers het lijk gevonden (CGVS, p. 17). Uw moeder zou u zelf hebben gesmeekt om te vertrekken. U zou geen leven meer hebben, want uw reputatie werd zwart gemaakt, dat heeft u bang gemaakt (CGVS, p. 16). Een aangifte zou zelfs niet kunnen, want tegen wie zou u aangifte moeten doen (CGVS, p. 17)? Uw reactie suggereert dat er absoluut geen verband is tussen de moord op uw zus en uw perikelen met de sjjiitische militie. Het feit dat u naderhand ook geen problemen meer gekend heeft, er niemand van die militieleden nog bij uw thuis is geweest en dat uw familie die nog steeds op hetzelfde adres wonen verder ook nooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 15-16; p. 18), wijst erop dat u ook geen enkele vreest dient te koesteren voor vervolging of op het lijden van ernstige schade.

Ten derde is zelfs de feitelijkheid van de moord op uw zus betwistbaar. Volgens de Iraakse wet moet de politie of een onderzoeksrechter elke zaak onderzoeken waar er sprake kan zijn van een misdrijf (zie blauwe map: *The Iraqi Criminal Justice System, an Introduction*). Het feit dat u perfect weet dat het politiekantoor van Al Amel het lijk heeft gevonden en dat op de overlijdensakte wordt verwezen naar het onderzoek van de politie, wijst erop dat er een zaak lopende is.

U als agent zou dat toch moeten weten. Volgens u zou de politie geen onderzoeks verplichtingen meer hebben nadat het lijk bij het ziekenhuis is binnengebracht (CGVS, p. 17). Ook de overlijdensakte vertoont onregelmatigheden. Zo zou de doodsoorzaak zijn vastgesteld door de politie van Al Amel. Daartoe zijn ze echter niet bevoegd, het is een gemachtigd arts in het ziekenhuis dat de autopsie doet en de doodsoorzaak bepaald. De verwijzing naar de politie van Al Amel op de overlijdensakte is in dat opzicht hoogst opmerkelijk en niet volgens de gebruikelijke procedure. Het fraudeleuze gehalte van dit document versterkt enkel de conclusie dat uw asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. Bovendien toont dit uw verregaande bereidheid aan om het CGVS te misleiden. De andere, door u in het kader van uw asielprocedure, neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Documenten kunnen alleen ter ondersteuning dienen om de feitelijkheid van uw herkomst en identiteit te staven. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude). Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot is ook uw vrees voor een (oneerlijke) gerechtelijke procedure waar u een disproportionele straf zal worden opgelegd (CGVS, p. 11), omwille van uw onwettige afwezigheid op uw werk, ongegrond. Vooreerst merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen, omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. U verklaarde immers ook dat er nog geen straf is bepaald (CGVS, p. 11). Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen (zie blauwe map: COI Focus Irak, politie-desertie). Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui of douanebeambten omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Uw enige argument is dat er een arrestatiebevel tegen u loopt, maar dat er nog geen strafmaat is uitgevaardigd (CGVS, p. 11). Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.

De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het verzoekschrift legt verzoeker bijkomende verklaringen af, gestaafd met stukken, dat hij een vrees voor vervolging koestert omwille van zijn geaardheid.

2.1.2. In een aanvullende nota van 5 januari 2017 legt de Commissaris-generaal bijkomende documenten neer met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker verklaart dat hij zijn geaardheid steeds heeft verzwegen uit schroom en angst voor repressie. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit een cultuur waar homoseksualiteit taboe lijkt en hij thans voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij de ontdekking en de beleving van zijn geaardheid zelf als problematisch ervaart, kan de Raad begrip opbrengen voor verzoekers stilzwijgen in de loop van de administratieve procedure. Niettemin is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen over zijn geaardheid en de door hem voorgelegde stukken verder onderzocht dienen te worden door de Commissaris-generaal.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om de Commissaris-generaal toe te laten verzoeker te horen omtrent zijn homoseksuele geaardheid en de problemen die hij hierdoor mogelijks heeft ondervonden, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 augustus 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP